பிரமன் பலதலை படைத்துக்கொண்ட செய்தி மத்ஸ்ய புராணம் 4-ஆம் அத்யாயத்திற் (30-41) கண்டது. ஆண்டு இவன் தன்னுடம்பிற் றோன்றிய ஸரஸ்வதியைக் கண்டு காமித்தான் என்றும், இவனைக்கண்டு ஒவ்வோர் திசையிலும் அவள் ஒதுங்கினள் என்றும், ஒதுங்கியதிசையெல்லாம் இருந்த படியே தலையைப் படைத்துக்கொண்டு நோக்கினனென்றும், அதுகண்டு ஸரஸ்வதி வானம் புகலாயினள் என்றும், அவள் வான்புகுதலைக் காண உச்சியில் ஐந்தாந்தலை படைத்து நோக்கினன் என்றும், இவ்வாறு ஐந்தலையன் ஆயினனென்றும், ஐந்தாந்தலையைச் சடைகளான் மறைத்திருந்தா னென்றும் கூறுதல் காணலாம். இவன் ஐந்தலை வரலாறு இப்புராணங் கூறுதல் கொண்டு, இவன் முதற் கண்ணை நான்கு மில்லனாயிருந்தானென்று உய்த்துணரலாகும்.

"கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் தற்றறியும்' (குறள், 110 1) ஐம்பொறியுமுள்ள உத்தம அவயவம் இல்லான் என்றது, இவன் காமபோகத்துய்த்தற்கேற்ற உறுப்பே இல்லையாயினன் என்பது கருதிற்று. "ஐம்புலனு மொண்டொடிகண்ணே யுள" என்பது திருக்குறள் (஧஧). பின் பிரமசிரசு கிள்ளப்பட்டுச் சிவபிரான் கையது ஆயிற்று எனப் பன்னூலினுங் கேட்கப்படுதலான், தலையிலி என்றார். "கபாலன் மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்" (திருவாய்மொழி. 4—10—4) என் புழி, நம்பிள்ளையாசிரியர் "ஒருவன் தலைகேட்டு நின்றான்" என்று உரைத்ததனாலும் "தலையிலி" யாதலுணர்க; "வாணன் கையிழந்து நின்றான்" என்பதுபோல இதனையும் கொள்க.

இவனைப் பரமேஷ்டி, சுயம்பூ என்பதுபற்றித் தன்னிற் முலைமை வேறில்லானென்று பொருள் கொள்ளலாமேனும், பின் முலையிலி என்று உறுப்புப்பற்றி வந்ததனை டொருபடித்தாய் இயைபுள்ளதாகாமை யுணர்க.

ஜகத்சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமன், முதல்முதல் அகிருத்ரிம மூர்த்தியிடத்தே தோன்றினனென்பது மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம்—"அகிருத்ரிம தகாப்ரஹ்மா தஸ்மாத் கமலோத்பவ:" (ஸ்ரீமஹாபாரதம் சாந்தி மோக்ஷதர்மம் 339 ஸ்லோகம் 83) எனவரும் வாக்யத்தால் அறியப் படுதலான் ஸ்ருஷ்டியினாரம்பமும் இத் தொன்மைக்கு பெரு மரமாகிய அம்மூர்த்தியின்கண்ணே நிலையுறுவ தாதலால் இயைபுங் காணலாகும்.

"தேவுமெப் பொருளும் படைக்கப்
பூவினன்முனைப் படைத்த தேவன்" (திருவாய், 2.2.4)

என்பதனால் இப்படைப்பின் மூலம் ஸர்வேச்வரனிடத்திலே நிலைபெறுவது என்க.

13. அவன் மகள் முலையிலி = அப்பிரமனுக்கு மகளாய்த் தோன்றிய ஸரஸ்வதி ஸ்தனமில்லையாயினள் எ—று.

பிரமன் தவத்தால் அவன் திருமேனியிற் றோன்றினள் என்றும், இவள் அவனுக்கு மகளேயாகவும் இவளழிலான் மனங்கவரப்பட்டுக் காமித்தானென்றும், அது கண்டு பிரமபுத்திரராகிய மகருஷிகள் பிரமனை வெறுத்தனரென்றும் மத்ஸ்யபுராணமும் ஸ்ரீபாகவதமும் கூறுதலான், இவள் பிரமனுக்கு மகளேயாதல் தெளிது. தமிழில் மகள் என்பது மனிதருக்கும் பெயராதலின், பின் அவன் இவளை மனைவியாக விழைந்ததற்கும் பொருந்தவே 'அவன் மகள்' என்று சுண்டிக் கூறப்பட்டது என்பது பொருந்தும்.

இவளை முலையிலியென்றது, இயலும் இசையுமல்லது வேறு ஸ்தனமில்லாமையா லென உய்த்துணர்லாகும். 'ஸங்கீதமபி ஸாஹித்யம் ஸரஸ்வத்யா: குசத்வயம்" (ஸங்கீதமபி ஸாஹித்யம் ஸரஸ்வத்யா: குசத்வயம்) என வரும் வடமொழிவழக்கா னுணர்க. ஸரஸ்வதி ஞானசக்தி என்பது

தால்களின் றுணிபு. 'ஞானமுதல்வி' என்பர். ஞானங் காமத்தைத் தொலைக்குமே யல்லது அதனை யுண்டாக்கமாட்டாது. "கற்றவர் ஞானமின்றேற் காமத்தைக் கடக்கலாமோ" என்று கம்பநாடர் பாடுதலானும் இஃதுணரலாகும். இங்ஙனங் காமஞ் செய்யாது ஞானமே செய்தலான் இவளை முதிர்ந்த மூதாட்டியாகவே வருணிப்பர். முலையின்மை காமமின்மைக்கு அடையாளமெனினும் பொருந்தும். "முலையிரண்டு மில்லாதாள் பெண்காமுற் றற்று" (திருக்குறள், 402) என்பதனன் இதனை யுய்த்துணர்க. முலையென்றது 'காமாதபோகத்தை' என்று தக்கயாகப்பரணி உரைகாரர் வெளியிடுவதுங் காண்க. இவளையே பெரியபிராட்டியார் அபிசமான ஆத்மவித்யாரூபிணியாகக் கொண்டு உபாஸிக்குமிடத்து வ்ருத்தையாக வழங்குவது "ஸாயம் ஸாஸ்வதீம் ச்யாமாம்; ஸமாமிஷ்ணுதைவத்யாம் வ்ருத்தாம் கருடவாஹனாம்" (ஸாயம்ஸாஸ்வதீம்யாமா; ஸமாவிஷ்ணுதைவத்யாவ்ருத்தாம் கருடவாஹனாம்—ஸவாஹனாம்) என வருந் தியானத்தால் உலகம் அறிந்தது.

'தால்வலியிற் பட்டிருந்த தூலாட்டி கேள்வனுர்' (நான்முகன்றிரு. 40) என்பனும் பெரியபிராட்டி வித்யாரூபிணியாதல் தெளியலாம். வராமுலைமாதர் பேதையர் என்றும், வருமுலை மாதர் யுவதிகள் என்றும், வந்தமுலைமாதர் பேரிளம் பெண்டிர் என்றும், வந்து முலையில்லையாயினர் வ்ருத்தைகள் என்றும் தெரிந்துகொள்க. சட்டினரும் பதத்திற் சீயர் "யௌவன ரூசகமான முலையானவை" என உரைத்ததனலும் இதனுண்மை யறியலாம். (திருவாய்மொழி 4-6-10) பெரிய பிராட்டியார் ஆத்மவித்யாரூபிணியாதல் விஷ்ணு புராண ஸ்துதியிற் கண்டது.

இவ்வாறு தலைவனுக் தலைவியும் முறையே தலையிலியும் முலையிலியுமாதலே யன்றி இத்தலைவி—

14. தானும் ஈளும் ஈனவும் படாஅர் என்றது இவள் தானும் ஒரு ப்ரஜையைத் தன்னினின்று ப்ரஸவிக்கமாட்டாள், ஒருவராற் ப்ரஸவிக்கப்படவுமாட்டாள் எ-று.

ஈளும்...படாஅள் என ஈண்டுக்கூறியதன் காரணம் துணுகி நோக்கிற் புலனும். எவ்விதத்தினும் எவராலும் தவறுதவள் என்றுணர்க. (மஹாபாரதம், சாந்தி 353). இவள் வாக்தேவியாய்ச் சப்தமே வடிவாயுள்ளவளாதலின் உலகிற் பெண்டிர்போலக் கருவுயிர்த்தலில்லை.எ-று. இவள் வடிவமான சப்தம் பரப்ருஹ்மத்துக்கு ச்வாஸமாய் நித்யமான வேதவாக்யமாதலான், ஈனவும் படாஅள் என்றுசென்க. ஈனப்பட்டால் நித்யமாதல் செடும்; "ஏதத் நித்யவிதம்" என்பது ப்ருஹதாரண்யக சுருதி. இவ்வாறே ஸுபாலசுருதியுங் கூறிற்று. இவ்வனம் உள்ளவளாகியும்—

15. எழுவர் மூவர் சிறுவரைப் பயந்தனள்—எழுவரும் மூவருமாகிய பதின்மர்ப்ரஜைகளைப் பெற்றனள் என்றுவியப்புச் சுவைபட உரைத்தார். தசப்ரமாக்களைப் புத்ரராக அடைந்தாள் என்பதைக் குறித்ததாம். காமாதபவதபோகஸுசகமான முலையில்லாளாகியும், காமாதபோகத் துய்த்தற்குரிய ஐம்பொறியுமுள்ள உத்தம அவயவஸம்பத்தை மில்லாதவளைக் கலந்து—வேதம் ஒவ்வொரு சுமங்கலியும் அடைய வேண்டி ஆசீர்வதித்த—பத்துமக்களையும் பயந்தனள்: இது வியப்பாகும் என்பதாம். வேதம் பத்து மக்கள் பெறும்படி வாழ்த்தியது "தசாஸ்யாம் புத்ரா நாதேஹி பதிம் ஏகாதசம் க்ருதி" (ஒஸாஸ்யாம்பூத்ராநாதேஹிபதிமேகாதசம்க்ருதி) என்னும் வாக்யத்தாலறிந்தது; "பதின்மர்மக்களைப் பெற்றுப் பதியைப் பதினொரு மகவாகச் செய்க" என்பது இதன் பொருள்.

இவள், பிரமாவின் சக்தியாய் அவன் உள்ளத்தமர்ந்து அவன் மானஸபுத்ரர்களான பிரமர்பதின்மரை உண்

ட்டாக்கியபடியால் இங்ஙனங் கூறினர். பிரமதேவனுடைய புத்ரர்கள் பதின்மர் என்பதும், அவர் இவரிவர் என்பதும் ஸ்ரீமத் பாகவதம் 3-ஆம் ஸ்கந்தம் (12-22) "மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது, ப்ருகு, வஸிஷ்டர், தக்ஷர், பத்தாமவராகிய நாரதர்" என்பதனால் அறிக. இவருள் ப்ருகு, மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹர், க்ரது என்னும் இவர் ஸப்தப்ரஹ்மாக்கள் என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் (11—14—4) ஒரு தொகையாக வழங்கப்படுதலான் எழுவர் மூவர் எனப் பிரித்துரைத்தார். பத்தினீ மூன்றும்எழுமாக எண்ணிக் கோடலும் பண்டை வழக்கேயாகும்."மூடிப்போது மூன்றேழென் றெண்ணினன்"(மூன்றாந் திருவா. 77) என்று பெரியார் பணித்தலா னறிக.

பிரமசக்தியாய்ப் பிரமனினீனி லமர்ந்து இப்பதின்மரையுந் தோற்றுவித்தலாற் பயந்தனள் என்றார். "திதியின் சிறுவர்" என்புழிப்போலச் சிறுவர் என்பது மக்களுக்காயிற்று.

உலகத்தை அபிவிர்த்தி செய்யவும், உயிர்கட்கு ஞானதையஞ் செய்யவும், ஆசாரத்தை அதஷ்டிப்பித்துத் திருத்தவும் இவரைப் பயந்தனள் என்று கருதிக் கூறினர். "மலர்மிசை முதல்வனு மற்றவனிடைத்தோன்றி, யுலகிருளகற்றிய பதின்மரும்" எனப் பரிபாடலின் வருவது கொண்டு இதன் உண்மையுணர்க. 'சிந்தாதேவி' (சிலப்பதிகாரம்) என்பதும் புலமாமகள் என்பதும் (சிந்தாமணி) இவள் பெயராதலால், பிரமன் நினைவிற்றோன்றியோர் என்பது "விதியின் மக்களும்" (பரிபாடல். 8) என்புழி 'ஆதிப்பிரமற்கு நினைவிற்றோன்றிய பிரமர் பதின்மருள்' எனப் பரிமேலழகர் உரைத்ததனன் உணரலாம்.

இனி இரட்டுறமொழிதலான், ஸரஸ்வதியாகிய வித்யாலக்ஷ்மி எழுவர் மூவர் சிறுவரைப் பயந்தனள் என்று

கொண்டு, மூன்றும் எழுமாய் அக்ஷரவொலிவடிவர்ய் தண்ணியவாய திருமந்திரம்பத்தெழுத்துக்களையும் உலகுய்ய உதவினள் எனினும் நன்றுபொருந்தும்.

அகார உகார மகாரமாகப் பிரிப்புண்பதுபற்றி ப்ரணவத்தை "த்ர்யக்ஷரீ" 'த்ரிவ்ருத்' என வழங்குதலான் அஃது மூன்றுதல் தெள்ளிது. எஞ்சிய 'நமோ நாராயணய' என்பது ஏழாதல் கண்டுகொள்க. அக்ஷரங்கள் தேவதைகளின் வடிவாதலும் உயர்த்தியும் நோக்கி உயர்திணையாற் கூறினர். "இசைத்தலுமுரிய வேறிடத்தான" (தொல்காப்பியம்) என்பது, இலக்கணம்.

இங்ஙனம் மறைத்துக் கூறியது, மறையிற் றலைறைத்தல் பற்றியும் இதன் கௌரவம்பற்றியும் தாய்மைபற்றியும் தெய்வத்தன்மை பற்றியும் எனக் குறிக்கொள்க. இதன் அதக்ரக விசேடம் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் முதலியோரிடம் நன்கு காணலாம். அக்ஷரங்கள் தெய்வவடிவே என்பதும் அவ்வவ் வக்ஷரங்கட்கு அதிதெய்வம் இவையென்பதும் அக்நிபுராணங் கூறிற்று. தமிழிலும் பாட்டியலிற் காணலாம். மந்த்ரகாரிணி ஸரஸ்வதி என்பதுபற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

16. அவள் இவள் உவள் என அறிதல்—இவ்வாறு இருடிகளையும் திருமந்த்ரத்தையும் உலகுய்யப் பயந்த அத்தகையள் ஸரஸ்வதியென இலக்குமியென ஒருபடியாகத் துணிதல் எ-று. உவள்—உகாரார்த்தமாயுள்ளவள்: இலக்குமி என்பது திருமந்த்ரார்த்தத்தால் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் பலரும் நன்கறிவர். அவள் ஒழிந்த இவள் ஸரஸ்வதி என்பது தெள்ளிது. இது பிரமன் மகளாதலானும் நன்கறிந்தாம். உபகாரஸ்மருதி செய்யவேண்டுதலின் அறிதல் இன்றியமையாதென்று கருதிக் கூறினர். பத்தெழுத்தினையும் உலகில் வெளியிட்ட இருடியர் இப்பதின்மர் எனக்

கருதினரோ என வகைக்கவும் இடனுண்டு. இருடி, மந்த்ரம், தெய்வம் மூன்றும் ஸர்வதா உபாதேயமாகக் கடவன வென்பது நம் பெரியோர் திருவாக்காதலான், அவற்றையே இவரும் ஞாபிக்கின்றார் எனக் கொள்ளலுமாம்.

17. துவளறு காட்சிப் புலவரது கடனே- துவட்சியற்ற அறிவினைப் புலவரென்று பெயர்சிறக்காரது கடப்பாடே யாம் எ-று.

புலவரது கடன் என்றது, மஹாபாரதத்தில் "வித்வத் ஸம்ரக்ஷணம்" என ஓர் பகுதியுண்டு-அதன்கண், வித்வான் அஷ்டாக்ஷர ஜபபராயணனை இருத்தல் கூறப்பட் டுள்ளது. அவ்வுண்மையை அச்சங்கப்புவர்க்கு அறிவுறுத்து வாராய்க் கடன் என்றுரைத்தருளினரென்க. துவளல்-வாடு தல். துவளறு காட்சி - யதாவஸ்திதஜ்ஞானம். அஃதாவது பொருளியல்புள்ளவா றுணரும் தண்ணறிவு. புலவர் என் புழிப் புலம் அறிவாதலிற் காட்சிப் புலவர் என்பதற்கு இவ் வாறு கூறப்பட்டது. அன்றியும் இச்சங்கப்புலவர் ஸரஸ்வதி அம்சமென்ப வாதலான் அவள் பயந்த இருடியரையும், இலக்குமியின் வடிவாகிய அவளே பயந்த திருமந்த்ரத்தை யும், அது கூறும் வாசுதேவ தருவையுமல்லது தஞ்சம் வேறில்லையென்றும் உய்த்துணர வைத்தவாறும்.

"பரமாத்ம சக்தி பலபல படியாகக் கேட்கப்படுவது" என்பது வேதமாதலின், அவள் இலக்குமியாகவும் ஸரஸ்வதி யாகவும் நூல்கள் கூறுமென் றுணர்க. நாமங்களையே, நாவினு னின்று மலரு ஞானக் கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியும் ஆக் கையும் இறைவன் ருனே (திருவாய் 1, 9, 8) என்று ஞாபித்து, அவ்விறைவனையும் அவள் பரிகரத்தையும் பாடுக என்று அருள்செய்தாள் எனக் கருதி உபகாரஸ்மருதி பண்ணிய பெரியாரும் நம் ஆழ்வார்களி லுண்டு.

"நாம்பெற்ற நன்மையு நாமங்கை நற்செஞ்சத்
தோம்பி யிருத்தெம்மை யோதுவித்து—வேம்பின்

பொருள்சீர்மை யர்யினும் பொன்னூழி பாடென்
றருள்சீர்மை தக்க வருள்" (58)

எனப் பூதத்தார் அருளிச்செயலா னறிக. ஸரஸ்வதியே வேத மந்த்ரகாரிணியென்று தக்கயாகப்பரணி உரையாசிரியர் உரைப்பர் (தாழிசை, 593). இவற்றுப் பயந்தவள் இவள் என அறிதல் கடனென்றார்.

இனி நாமங்களையும் அறிந்தோதற்கரிய பொலிவுடையன் இறைவனென்று பாடியருளிய பெரியாரு முண்டு. இதனை "நாமங்கை தானு நலம்புகழ வல்லளே, பூமங்கை கேள்வன் பொலிவு" (மூன்றாந் திருவந்தாதி, 57) என்பதனால் அறிய லாம். தான் நன்கறியாததொன்றை உலகிற்கோதவல்லவள் இவளில்லை யன்றே? ஆதலால் வித்யாலக்ஷ்மியாகிய பூமங்கை தான் தன்கேள்வன்படி உரைவல்லள்: உவள்தான் நம்மினை நீர்த்து அவனை உணர்த்தவல்லள்*; ஆதலான் 'உவளென அறிதல் கடன்' என்றார். இவ்விருவரும் பரமாத்ம சக்தி பேதமாதலின் எங்ஙனம் அறியினும் பயனுண்டென்பது கருத்து.

இனி எழுவர் மூவர் சிறுவரைப் பயந்தனள் எவள் அவள் பிரமற்கு மகளென மனையாட்டியென அறிதல் புலவர் கடன் என்றுரைத்தலும் ஒன்று.

பராசக்தியியல்பு பலபடியாதல் பிறர்க்கு மொக்கும். இதனை "அவளத்தனை மகளுக் கில்லையான்" எனத் திருக்கோ வையினும் "அனகநாடற் கெம்மன்னை, மனைவி தாய் தங்கை மகள்" எனச் சிதம்பரச் செய்யுட்கோவையினுங் கூறுதலா னுணர்க. ஸரஸ்வதி பரமாத்மசக்தி யென்பதும் அவள் பிரம னுக்குப் புத்திரியாயினள் என்பதும் தொன்னூற் றுணிபு. இவ்வாறே மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் மோக்ஷதர்மத்தில் "பிரமனின் புத்திரியாகிய என்னுடைய ஸரஸ்வதிதேவியா

* "இலக்குமியே வித்யாரூபிணி" என்பது விஷ்ணு புராணம்.

னவள் தவருதவள், சத்தியமுள்ளவள்" எனப் பகவான் அருளிச்செய்தலானும் உண்மையறிக. இனி,

"கண்ணன் கழலிணை, கண்ணு மனமுடையீர்
எண்ணுக் திருநாமந், திண்ண காணமே" (10,5, 1)

என்னுக் திருவாய்மொழி எழுதிய திரு எட்டினைச் சங்கப் பலகையின்மேல் வைக்க அப்பலகை அத்திருவேட்டளவிற் சுருங்கிப் பிறர் இதனைடொக்கவிருக்க இடந்தாராது இதன் தெய்வச்சிறப்புரைத்தியது என்று குருபரம்பரையிற் கேட்கப்படுதலான், அதற்கியைய, அப்புலவர் ஆராய்ந்து துணிய எழுதியருளிய இத்திருப்பாட்டும் அத்திருநாம மந்திரத்தையும் அதைப் பயந்த பராசத்தியையும் அதற்குரிய பரதெய்வத்தையும் தலைமையாகக்கொண்ட தென்று உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

பரமகாருணிகரான நம்மாழ்வார் தாம் பெற்ற பேறு எல்லாப் புலவர்க்குமாமாறு, ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களும் ஆடிநிழலி னடங்கவைத்து மெய்ப்பொருள் தேற்றிய வித்தகத் தனிப்பாட்டு இஃதாகும். இங்ஙனம் வடநூற்பொருளேயே யுடைய தமிழ்ப் பாட்டாதலின் இதனை "ஆரியத் தமிழ்" என்று கூடலழகர்புராணமுடையார் கூறினரென்க. வேதப்பொருளேயுடைய தமிழை 'வேதத் தமிழ்' என்பதுபோல இதனையுங் கொள்க.

"ஈயா வெதோ கருடற் கெதிரே
யிரலிக் கெதிர்மின் மினியா வெதோ
காயா வெதோ வுறுமிப் புலிமுன்
கரிகே சரிமுன் னடையா வெதோ
பேயா வெதோ வெழிலார் வசிமுன்
பெருமா னடிசேர் வகுளா பரணன்
ஓரா யிரமா மறையின் தமிழின்
ஒருசொற் பொருமோ வுலகிற் கவியே"

என்பது சங்கத்தார் இவ்வரிய பாசுரத்தை வியந்து ஆழ்வார்திவ்யபிரபந்தத்தைப் புகழ்ந்துபாடிய பாட்டாகும்.

நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

THE R. S. PRESS, MOUNT ROAD, MADRAS.